

Неочаквана любов

Керелин Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ЧЕТВЪРТА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

Глава 1

Хедър Лин Уестфийлд имаше чувството, че е попаднала в рая. Кой би повярвал, че известен моден дизайнер от Париж ще отвори луксозен магазин точно в центъра на Хил Кънтри, Тексас? Каквото и да беше пил Жан-Люк Ешарп, когато бе взел това решение, трябва да е било достатъчно силно, за да накара човек да изскочи от дрехите си от изненада. В случая – от копринени чорапи за двеста долара, избродирани с всеизвестната хералдическа лилия.

Хедър искаше да купи някакъв сувенир, за да отбележи откриването на шикозния Ешарп бутик, но чорапите бяха най-евтиното нещо, което успя да намери. Хм, дали да купи чорапи, от които нямаше нужда, или да плати вноската за шевролета си? Накрая ги захвърли със сумтене обратно върху стъкления рафт.

Блестяща нова възможност изскочи в съзнанието ѝ. Щеше да грабне един от безплатните ордьоври, да го напъха в найлонова торбичка, която да надпише – *официалното откриване на Ешарп* и да я закъта в камерата на хладилника си за вечни времена.

– Хедър защо разглеждаш мъжки чорапи? – обърканият поглед на Саша премина в лукава усмивка. – О, разбирам. Купуваш подарък за нов любовник.

Хедър се засмя докато си открадваше една рибена

хапка от минаващия сервитьор.

– Иска ми се.

Тя никога не бе имала любовник. Дори бившият ѝ съпруг не можеше да влезе в тази категория. Хедър уви ордьовъра в салфетка и го прибра в малката си черна чантичка.

Клиентките се разхождаха наперено наоколо, облечени в рокли, които струваха цяло състояние – достатъчно, за да преустроиш Ню Орлиънс отгоре до долу, а токчетата им отекваха по сивия мраморен под. Надяваше се да не забележат, че черната ѝ коктейлна рокля е шита у дома.

На стъклените рафтове бяха изложени чанти и шалове, създадени от Ешарп. Елегантно стълбище се извиваше нагоре до втория етаж, част от който беше облицован с огледала. Огледални стъкла*, реши Хедър. Като се имаше предвид цената на стоката, със сигурност армия от охранители наблюдаваха клиентите като ястреби.

Стените на приземния етаж бяха боядисани в светлосиво и окичени с поредица от черно-бели снимки. Тя се приближи, за да ги разгледа по-отблизо. Уау, принцеса Даяна облечена в рокля от Ешарп. Мерилин Монро – също в негова рокля. Кари Грант в смокинг от Ешарп. Този човек познаваше всички.

– На колко години е Ешарп? – попита тя Саша. – Около седемдесет?

– Не знам. Никога не съм го срещала – отвърна

* Огледални стъкла, наричани още „Еднопосочни огледала” са полупрозрачни огледала, използвани за тайно наблюдение, при което наблюдателят се намира в полутъмно помещение, а наблюдаваният – в ярко осветено от другата страна на огледалото. Принципът им на действие се основава на това, че не добре осветеният наблюдател, не се вижда на фона на яркото отражение – Б.р.

приятелката ѝ и се завъртя, с маниера на манекен върху подиум, докато се оглеждаше наоколо, за да разбере кой я наблюдава.

– Никога не си го срещала? Но само преди няколко седмици ти участва в шоуто му в Париж.

Хедър и дългогодишната ѝ приятелка Саша мечтаеха за славна кариера в света на висшата мода от момента, в който откриха, че куклите им Барби имат по-готини дрехи от всеки друг в малкото градче Шницълбърг в Тексас. Сега Хедър беше учителка, а Саша се бе превърнала в успешен модел и младата жена се люшкеше между чувството на невероятна гордост, която изпитаваше към приятелката си и неканената завист.

Саша изсумтя през хирургически скъсения си нос.

– Вече никой не вижда Ешарп. Сякаш е изчезнал от планетата. Някои казват, че е платил цената на собствения си гений и е изгубил ума си.

Хедър потрепери.

– Колко тъжно.

– Той спря да ръководи ревютата си. И със сигурност не би се занимавал с откриването на бутик като този в средата на нищото. Има си хора за тази работа.

Приятелката ѝ посочи слаб мъж в другия край на стаята и прошепна:

– Това е Алберто Албергини, личният асистент на Ешарп, макар че не мога да не се зачудя колко личен е всъщност?

Хедър погледна набраната риза с цвят на лавандула, която носеше мъжът. Реверите на черния му смокинг бяха украсени с маниста и пайети в същия цвят.

– Разбирам какво имаш предвид.

Саша се наведе по-близо към Хедър.

– Виждаш ли двете жени до възрастния мъж с бастуна?

– Да – Хедър забеляза двете кльоцави жени с бледа, безупречна кожа и дълги коси.

– Това са Симон и Инга, известни манекенки от Париж. Някои хора твърдят, че Ешарп е имал връзка с тях. И с двете.

– Разбирам.

Може би Ешарп беше по-скоро Хю Хефнър, отколкото Либерачи. Хедър огледа двете манекенки. Вероятно тежеше колкото двете взети заедно. Глупости. Дванадесет си беше нормален размер. Тя се обърна, за да се възхити на една дръзка червена рокля върху бял манекен.

– Пресата не може да реши дали Ешарп е гей или предпочита по няколко партньорки – прошепна Саша.

Роклята вероятно беше втори размер.

– Никога не бих успяла да се вмъкна в това.

– В тройка? И на мен не са ми много по вкуса.

– Моля? – премигна Хедър.

– Макар че вероятно би ми харесало повече, ако съм с двама мъже. По-добре е да си центъра на вниманието, не мислиш ли?

– Моля?

– Но с моя късмет, мъжете ще са по-заинтересовани един от друг. – Саша вдигна ръката си и я разгледа. – Мисля да си инжектирам малко колаген в ръцете. Кокалчетата ми са толкова изпъкнали.

На Хедър ѝ отне известно време, за да асимилира чутото. Боже, двете със Саша вече нямаха много общо. Животът им несъмнено бе поел в различни посоки след гимназията.

– Може би, за разнообразие този път, вместо козметични операции, може да опиташ нещо по радикално,

като например да се храниш.

Саша се изкикоти. Мъжете в стаята се обърнаха и се възряха в нея, а тя ги възнагради, като отметна дългата си руса коса през раменете.

– Страхно си забавна, Хедър. Ала аз действително се храня. Кълна се. Въобще не мога да се контролирам. Само тази вечер съм изяла цели две гъби.

– Направо трябва да те бичуват за наказание.

– Знам. Нека ти покажа новата рокля, която ще облека скоро.

Саша я поведе към един сив манекен, който позираше върху лъскаво, черно кубче. Манекенът беше облечен в зашеметяваща бяла рокля без гръб и с деколте, което стигаше до пъпа.

Очите на Хедър се разшириха. Никога не би имала смелостта да облече такава рокля. Пък и никой не би желал да я види в нея.

– Уау!

– Платът е силно прилепващ – обясни Саша. – Затова не мога да нося нищо под него. Ще бъда невероятно секси.

– Ясно.

– Вероятно ще я облека на благотворителния прием след две седмици.

– Да, чух за това. – Постъпленията щяха да бъдат дарени на местното училищно настоятелство, което бе работодател на Хедър. – Много мила постъпка от страна на Ешарп.

Саша махна с кокалестата си ръка във въздуха.

– О, той няма нищо общо. Алберто го организира. Както и да е, развълнувана съм, че ще участвам в шоуто.

– Поздравления. Надявам се да успея да го видя.

– Ще изляза на подиума само веднъж. – Саша на-

цупи долната си, инжектирана с колаген, устна. – Не е честно. Симон и Инга ще дефилират два пъти.

– О, съжалявам.

– Опитвам се да не се тревожа за това прекалено много, защото ще ми се образуват бръчки, но по дяволите, с кого трябва да преспи човек тук, за да получи малко уважение?

Хедър потрепери.

– Защо просто не поговориш с Алберто?

– О! Това е добра идея – отвърна тя и помахна на младия мъж.

– Саша, скъпа, изглеждаш възхитително!

Алберто се втурна към нея и я целуна по двете бузи.

– Това е моята скъпа приятелка от гимназията, Хедър Лин Уестфийлд – представи я Саша.

– Как сте? – усмихна се Хедър и протегна ръка за поздрав.

Алберто се наведе и целуна кокалчетата ѝ.

– Очарован съм.

Очите му се разшириха, когато забеляза роклята ѝ.

По дяволите, почувства се като селянка. Хедър се опита да каже нещо, но Саша я изпревари.

– Алберто, скъпи, може ли да се усамотим? – попита тя и обви ръце около неговите, отправяйки му съблазнителен поглед изпод изкуствените си мигли. – Бих искала... да си поговорим.

Погледът на Алберто бе прикован в ниско изрязаното ѝ деколте.

– Офисът ми е наблизо, може да... поговорим там.

– Би било чудесно. – Саша се наведе по-близо, при което гърдите ѝ се притиснаха в ръката му. – Чувствам се много... разговорлива.

Хедър ги наблюдаваше очарована. Сякаш гледаше

сапунен сериал на живо. Беше ли обидена Саша, че Алберто разговаря с гърдите ѝ? Истински ли бяха гърдите ѝ? Щеше ли да го зашлевили или щеше да отиде с него в офиса му? Ами Алберто? Гей ли беше или метросексуален? Щяха ли изобщо да разговарят?

Мъжът поведе Саша през магазина. Хедър въздъхна. Шоуто свърши. Тя винаги беше наблюдателят, никога не изпълняваше главната роля.

Приятелката ѝ погледна назад и прошепна думата „бинго“.

Хедър ѝ кимна с внезапното чувство за deja vu. Сякаш беше отново в гимназията. Сексапилната Саша се натискаше в класната стая докато Полезната Хедър чакаше до шкафчетата и пазеше. Винаги ли щеше да е така? Защо не можеше поне веднъж да е по-дръзката от двете? Защо не можеше тя да облече една от тези секси, разгопени рокли?

Ами, първо – не можеше да си я позволи, а и беше прекалено дебела за нея. Хедър започна да обикаля около роклята, за която Саша ѝ бе говорила. И какво като не можеше да я облече или да си я купи? Би могла да си направи нещо подобно. И вероятно щеше да ѝ струва около 50 долара.

Белият цвят никога не ѝ беше подходил. Кожата ѝ бе прекалено светла и луничава. Не, щеше да я ушие в среднощно синьо. Освен това, вместо да изрязва деколтето до пъпа, щеше да го направи до началото на гърдите си и да добави гръб на роклята. И ръкави. Идеите изникваха в ума ѝ по-бързо, отколкото можеше да ги осмисли. Хедър отвори чантичката си и извади молив и топ листчета, които служителите от железарския магазин в Шницълбърг ѝ бяха дали при последната си градинска разпродажба.

Жан-Люк Ешарп би могъл да вземе етикетите си за хиляди долари и да ги хвърли от Айфеловата кула. Хедър може и да беше една от “Клетниците”, но това не означаваше, че трябва да изглежда по същия начин.

– За Жан-Люк и откриването на петия му по ред магазин в Америка.

Роман Драганести повдигна за тост чашата за шампанско, пълна с Пенлива кръв.

– За Жан-Люк – присъединиха се останалите към наздравницата и чукнаха чашите си.

Жан-Люк отпи една глътка и остави чашата си настрана. Сместа от синтетична кръв и шампанско не успя да повдигне настроението му особено.

– Благодаря ви, че дойдохте, *mes amis**. Това прави изгнанието ми по-поносимо.

– Брато, не мисли по този начин. – Грегори го потупа по гърба. – Това е страхотна бизнес възможност.

Жан-Люк погледна раздразнено вицепрезидента на маркетинговия отдел на Роман.

– Това е изгнание.

– Не, не, нарича се разширение на пазара. Тук в Тексас има много хора и може спокойно да приемем, че всички те носят дрехи. Или поне повечето от тях. Чух за едно езеро близо до Остин, където...

– Защо Тексас? – прекъсна го Роман. – Двамата с Шана се надявахме, че ще се установиш в Ню Йорк, близо до нас.

Жан-Люк въздъхна. Париж беше центърът на Вселената и що се отнасяше до него, всяко друго място в сравнение с френската столица би било пусто. Ала Ню

* приятели мои (фр. ез.) – Б.пр.

Йорк би бил вторият му избор.

– Иска ми се да можех, *top ami*, но пресата в Ню Йорк ме познава твърде добре. Както и в Лос Анджелис.

– Така е – съгласи се Ангъс МакКей. – Нито едно от тези места не би било подходящо. Жан-Люк трябва...

– Кълна се, Ангъс – прекъсна го Жан-Люк, – ако кажеш „нали ти казах“, ще забия един от собствените ти мечове в гърлото ти.

Ангъс само повдигна вежда в отговор, предизвиквайки го да опита.

– Предупредих те, че трябва да изчезнеш преди десет години. И отново преди пет.

– Бях зает да изграждам бизнеса си – протестира Жан-Люк.

През 1922г. бе започнал да крои вечерно облекло само за вампири, но през 1933г. разшири дейността си, като включи и елита на Холивуд. През 1975г., след като осъзна колко много смъртни харесват моделите му, направи големия си удар. Започна да създава всякакви дрехи и да ги предлага на масовия потребител. Скоро се превърна в знаменитост в света на смъртните. Последните тридесет години бяха отлетели във вихъра на успеха. Когато си вампир на повече от петстотин години, времето минаваше неусетно.

Ангъс МакКей го беше предупредил. Приятелят му беше създал охранителната си и изследователска фирма през 1927г. и сега се представяше за внука на основателя.

Жан-Люк вдигна екземпляра на *Le Monde* от бюрото си.

– Прочетохте ли последния брой?

– Дай да видя.

Роби МакКей грабна парижкия вестник и прегледа

статията. Като потомък на Ангъс той работеше за неговата компания и през последните десет години отговаряше за сигурността на Жан-Люк.

– Какво пише? – попита Грегори и надникна над рамото на Роби.

Роби се намръщи, докато превеждаше.

– Всички в Париж се чудят защо Жан-Люк не е остарял въобще през последните тридесет години. Някои казват, че се е подложил на повече от половин дузина козметични операции, а други, че е открил извора на младостта. Избягал е, но никой не знае къде. Някои вярват, че се крие в психиатрична клиника, възстановявайки се от нервен срив, докато други твърдят, че е на поредната козметична операция.

Жан-Люк изстена и се строполи в стола зад бюрото си.

– Предупредих те, че това ще се случи – отбеляза Ангъс и се дръпна надясно, за да избегне една линия, която Жан-Люк метна по него.

Роман се засмя.

– Не се тревожи, Жан-Люк. Вниманието на смъртните е много краткотрайно. Ако останеш скрит за известно време, ще те забравят.

– И ще забравят да купуват стоката ми – оплака се французинът. – Съсипан съм.

– Не си съсипан – възрази Ангъс. – Вече имаш пет магазина в Америка.

– Магазини, които продават дрехи от дизайнер, който е изчезнал – изръмжа Жан-Люк. – Лесно ти е на теб, Ангъс. Твоята фирма съществува тайно, но когато аз изчезна, целият интерес към модната ми линия вероятно ще изчезне заедно с мен.

– Бихме могли да направим изявление пред пресата, че действително си се подложил на козметична

операция – предложи Роби. – Това може да сложи край на спекулациите.

– Не – отвърна Жан-Люк и го изгледа гневно.

– Или да им кажем, че си затворен в психиатрична клиника, защото си откачил напълно. Всички ще повярват – ухили се Грегори.

Жан-Люк повдигна вежда към него.

– А може да им кажа, че съм затворен за убийството на един противен маркетингов вицепрезидент.

– Гласувам за последното – каза Ангъс.

– Хей! – Грегори оправи вратовръзката си. – Просто се пошегувах.

– А аз не – промърмори Жан-Люк.

Ангъс се засмя.

– Каквото и да решиш, Жан-Люк, не позволявай на никого да те снима. Трябва да останеш инкогнито в продължение на поне двадесет и пет години. След това може да се върнеш в Париж, като се представиш за сина си.

Ешарп се отпусна назад в стола си и се загледа тъжно в тавана.

– Заточен във варварска земя в продължение на двадесет и пет години. Направо ме убийте още сега.

– Тексас не е варварска земя – засмя се Роман.

Жан-Люк поклати глава.

– Виждал съм филмите. Престрелки, индианци и някакво си място, за което продължават да се бият, наречено Аламо*.

– Пич, страшно много си изостанал – изсумтя Грегори.

* Битката при Аламо е битка между мексиканската армия и тексаските въстаници (наричани още „теханос“). Тя била част от Тексаската революция. Състояла се около мисионерския център Аламо, в гр. Сан Антонио – Б.р.

– Мислиш ли? Видя ли хората долу? – попита французинът, изправи се и отиде до прозореца, който предоставяше гледка към магазина на партерния етаж. – Мъжете носят канап около вратовете си.

– Това са вратовръзки – отвърна Грегори, поглеждайки през стъклото. – Боже, определено си в Тексас. Там долу има мъж, облечен със сако от смокинг, сини дънки и ботуши.

– Трябва да са варвари, носят шапките си на закрито – намръщи се Жан-Люк. – Напомнят ми на бикорна* на Наполеон, но те ги носят настрани.

– Това са каубойски шапки, брато. Но какво ти пука? Виж, харчат пари. Много пари.

Жан-Люк облегна чело върху хладното стъкло. След благотворителния прием след две седмици, Симон, Инга и Алберто щяха да се върнат в Париж. Тогава той щеше да затвори магазина под предлог, че е фалирал. Останалите “Le Chique Echange” в Париж, Ню Йорк, Саут Бийч, Чикаго и Холивуд, щяха да процъфтят с малко късмет, но тази сграда в Тексас щеше да остане празна и забравена. Оттук щеше да продължи да създава нови модели и да ръководи бизнеса си, но никога нямаше да може да покаже лицето си публично в следващите двадесет и пет дълги години.

– Направо ме убийте още сега.

– Не – каза Ангъс. – Ти си най-добрият фехтовач измежду нас, а Касимир все още се крие, докато междувременно отвратителната му армия нараства.

– Точно така – Жан-Люк погледна стария си приятел иронично. – Каква загуба би било да умра тук, след като мога да загина в битка.

– Именно – отвърна Ангъс.

* Бикорна – заострена шапка, прочута от времето на Наполеон. – Б.р.

Звънецът до вратата на офиса иззвъня.

– Това е жена ти, Ангъс – съобщи Роби докато отваряше.

Шотландецът се обърна, за да посрещне съпругата си със усмивка.

*Zut!** Жан-Люк извърна поглед. Първо Роман, а сега и Ангъс. И двамата женени и лудо влюбени.

Беше смуцаващо. Двама от най-влиятелните господари на сборища във вампирския свят, принизени до любящи съпрузи. На Жан-Люк му се искаше да ги съжалява, но тъжната истина беше, че им завижда. Дяволски много. Подобен род щастие никога нямаше да му се случи.

– Здравейте, момчета! – Ема МакКей влезе в стаята и се озова право в прегръдките на мъжа си. – Познайте какво? Купих си най-сладката малка чантичка. Алберто я опакова в момента.

– Още една чанта? – попита Ангъс. – Нямах ли вече дузина?

Жан-Люк надникна през прозореца, за да види кой модел опакова Алберто.

– Добри новини, Ангъс. Това е една от по-евтините ми чанти.

– О, добре – отвърна Ангъс и прегърна жена си.

– *Oui*, струва само осемстотин долара – усмихна се Жан Люк.

Ангъс отстъпи назад и очите му се ококориха шокирано.

– Забрави за проклетата армия. Ще те понижа още сега.

– Можеш да си я позволиш, Ангъс – засмя се Роман.

– Както и ти – подсмихна се Жан-Люк на стария си

* Проклятие (фр.ез.) – Б.пр.

приятел. – Видя ли какво си купува жена ти?

Роман забърза към прозореца и затърси съпругата си в магазина долу.

– Кръв Господня – прошепна той.

Шана Драганести подпираше седемнадесет месечното им момченце на хълбока си, докато пълнеше количката си с дрехи, обувки и чанти.

– Тя има добър вкус – отбеляза Жан-Люк. – Би трябвало да се гордееш с нея.

– Ще бъда разорен – Роман наблюдаваше отчаяно как купът в количката постоянно расте.

Жан-Люк огледа изложбената зала. Колкото и да мърмореше срещу самоналоженото си изгнание, беше доволен от затвора, който сам си беше сътворил, сгъстен между хълмовете на централен Тексас. Най-близкият град бе Шницълбърг, основан от немски имигранти преди сто и петдесет години. Беше тихо, забравено място с испански дъбове, покрити с мъх и къщи с дантелени завеси в стил Кралица Ана.

Всичките му магазини в Америка изглеждаха по един и същи начин, но този в Тексас беше различен, защото включваше голямо подземно помещение, където Жан-Люк щеше да се крие по време на заточението си. Беше наложително това помещение да остане скрито, така че смъртният асистент на Жан-Люк – Алберто, беше постигнал споразумение със строителния предприемач. Мъжът беше член на местния училищен съвет затова Ешарп се съгласи да направи голямо дарение на училищното настоятелство чрез предстоящото си модно шоу. Докато Жан-Люк беше щедър към Шницълбърг и жителите му, те щяха да си мълчат за фалиралния магазин в покрайнините на града, собственост на някакъв си чужденец.

Освен това, просто за всеки случай, Роби се беше телепортирал до офиса на предприемача и бе взел всички чертежи и поръчки за извършени работни дейности, свързани с този парцел. След благотворителното шоу Роби и Жан-Люк щяха да изтрият нечий спомен и никой нямаше да си спомня, че под изоставения магазин има огромно помещение. Пиер – смъртен, който работеше за МакКей Секюрити енд Инвестигейшън, щеше да охранява сградата през деня, докато Жан-Люк спеше.

Той наблюдаваше партито долу. Симон и Инга флиртуваха с побелял мъж, приведен над бастуна си. Трябваше да е богат, в противен случай не биха си губили времето с него.

Погледът на Жан-Люк се спусна из магазина. Винаги се бе наслаждавал да наблюдава хората. Мисълта, че тази сграда ще бъде празна през следващите двадесет и пет години, беше дяволски подтискаща. Е добре, той беше свикнал със самотата.

Забеляза новия модел, който Алберто беше наел за последното му шоу в Париж. Саша Саладин. Тя говореше с някого, който стоеше зад манекена. Алберто приближи и Саша представи спътника си. Асистентът му пое грациозно протегнатата ръка и я целуна. Жена. При това притежаваща ръка, която не беше тънка като молив. Тя не беше модел. Тогава може би клиент. Най-вероятно смъртна.

Алберто и Саша се отдалечиха, напускайки изложбената зала. Това пък за какво беше? Жан-Люк забрави размишленията си, когато погледът му се върна към клиентката и се закова върху нея. Тя се премести в полезрението му и боже, каква гледка! Жената имаше извивки. И гърди. И дупе, което един мъж можеше да

сграбчи. И изобилие от къдрава кестенява коса, спускаща се около раменете ѝ. Напомни му на сърдечните кръчмарски слугинчета от таверните през средновековието, които се смееха от сърце и се любеха с дива страст. *Mon Dieu*, само как бе обожавал тези жени.

Тя приличаше на старите филмови звезди, за които обичаше да прави дрехи. Мерилин Монро, Ава Гарднър. Интелектът му можеше и да създава дрехи за размер нула, но останалата част от него жадуваше за здрава, пищна жена. И ето тук, пред него, се намираще една точно такава красавица. Черната ѝ рокля прилепваше към изкусителната ѝ фигура, тип пясъчен часовник. Най-важното обаче – лицето ѝ, оставаше скрито. Той се премести вляво и се взря през стъклото.

Зърна малко от игрилото ѝ носле, леко вирнато нагоре. Не приличаше на класическия нос, който притежаваха всичките му модели, но на него му хареса. Беше естествен и... сладък. Сладък? Тази дума определено не пасваше на моделите му. Те до една се стремяха към съвършенство, дори и по изкуствен път, но резултатът беше, че всички изглеждаха еднакво. И докато преследваха това съвършенство бяха изгубили нещо друго. А именно чувството си за индивидуалност и неповторимия си блясък.

Въпросната жена отметна гъстата си, къдрава коса зад ушите. Тя имаше високи, широки скули и сладка извивка на челюстта. Очите ѝ бяха широко отворени и съсредоточени върху бялата рокля. Какъв ли цвят бяха, запита се Жан-Люк. С нейната гъста, кестенява коса, той се надяваше да бъдат зелени. Устните ѝ бяха пълни, но деликатно оформени. Без колаген. Естествена красавица. Ангел.

Тя извади нещо от чантичката си – малко тефтерче

и химикал. Не, беше молив. Пишеше нещо. Не, скицираше. Ченето му увисна. *Zut!* Тя рисуваше новата му рокля, крадеше модела му.

Жан-Люк присви очи. Как смееше толкова безочливо да копира роклята му пред всички. Коя, по дяволите, беше тя? От Ню Йорк ли беше дошла със Саша Саладин?

Вероятно работеше за някоя от другите известни модни къщи. Те щяха да са очаровани да получат копия от последните му модели.

– *Merde** – изруга той и грабна сакото от стола си.

– Къде отиваш? – попита Роби, както винаги бдителен.

– Долу – отговори Жан-Люк и навлече сакото си.

– В изложбената зала? – намръщи се Ангъс. – Не. Някой може да те разпознае. Не бива да рискуваш.

– Те са местни хора – обясни Жан-Люк. – Не знаят кой съм аз.

– Не можеш да си сигурен – Роби тръгна към вратата. – Ако искаш нещо от магазина, аз ще ти го донеса.

– Не е нещо. А човек – Жан-Люк посочи към прозореца. – Долу има шпионин, който краде моделите ми.

– Шегуваш се – Ема изтича до прозореца, за да провери. – Къде е той?

– Тя – Жан-Люк погледна през прозореца. – До бялата – не... *Zut!* Преместила се е при червената рокля.

– Остави на нас да се справим с нея – каза Ангъс и се присъедини към Роби до вратата.

– Не – Жан-Люк се отправи към изхода и спря пред двамата шотландци, които препречваха пътя му. – Махнете се! Трябва да разбере кой ѝ плаща, за да ме шпионира.

* По дяволите (фр.ез.) – Б.пр.

Ангъс вирна упорито брадичка, кръстоса ръце и отказа да помръдне.

Жан-Люк повдигна въпросително вежда към приятеля си.

– Твоята компания работи за мен, Ангъс.

– Да, плащаш ни, за да те пазим, но не бихме могли да го сторим, ако се държиш глупаво.

– А аз ти казвам, че това са местни хора, които не ме познават. Досега Алберто винаги е действал като мой посредник. Остави ме да мина преди този шпионин да си тръгне с моделите ми.

Ангъс въздъхна:

– Много добре, но Роби ще дойде с теб. – Той прошепна инструкциите си на пра-пра внука си. – Не позволявай на никого да го снима. И го пази. Той има врагове.

Жан-Люк изсумтя, докато напускаше офиса си. След няколко крачки вече беше стигнал до задното стълбище. Ангъс за слабак ли го мислеше? Знаеше как да се защитава. Разбира се, беше част от списъка за елиминиране на Касимир, но и останалите присъстваха в него. Освен това Жан-Люк имаше и други врагове. Един мъж не би могъл да живее повече от петстотин години, без да ядоса някой и друг вампир. Сега обаче се беше сдобил с нов противник. Крадец с лице на ангел.

Стигна до последното стъпало и се отправи по страничния коридор към изложбената зала. Стъпките на Роби отекваха надолу по стълбите зад гърба му.

Когато Жан-Люк влезе в магазина, хората се обърнаха към него, но бързо извърнаха глави. Много добре. Никой не го разпозна. Лъхна го ароматът на различни кръвни групи, подобно на сладък апетитен човеш-

ки бюфет. Общуването със смъртни представляваше проблем за самоконтрола му, докато Роман не разработи синтетичната кръв през 1987 година. Сега Жан-Люк и всичките му приятели вампири се стараеха да се заситят с нея преди да пристъпят в компанията на смъртни.

Забеляза, че Роби обхожда помещението, оглеждайки се за фотографии. Или наемни убийци. Жан-Люк заобиколи стария мъж с бастуна и се отправи към крадлата. Спря на няколко сантиметра зад нея. Беше висока – върха на главата ѝ стигаше до брадичката му. Ароматът на кръвта ѝ беше свеж и сладък. Тя беше смъртна.

– Простете, *mademoiselle*.

Тя се обърна. Очите ѝ бяха зелени. *Zut!* Красивите ѝ очи се разшириха, когато го погледна. Нямахше нищо по-тъжно от паднал ангел.

Той ѝ се намръщи и каза:

– Дайте ми една основателна причина, поради която да не помоля да ви арестуват.